

POSTNINA PLAČANA V GOTOVINI

SLOVENSKO NARODNO GLEDALIŠČE
V LJUBLJANI

DRAMA

GLEDALIŠKI LIST

9

1948—1949

Ivan Potrč

LACKO IN KREFLI

Premiera dne 26. februarja 1949

IVAN POTRČ :

Lacko in Krefli

Drama v treh dejanjih

Posvečena spominu kměta-mučenika Lacka in partizanov-junakov:
Osojnika, Reševih in drugih!

Inscenator: ing. arch. Viktor Molka

Režiser: Fran Žižek

Jura Krefl, kmet, vdovec	Lojze Potokar,
Franček, na pol doštudirani kmečki sin	Maks Furiijan
Milka, Kreflova hčerka	Stane Potokar
Lizka, Kreflova hčerka, pot. Merc	Alenka Svetelova
Santa, Lizikin mož, zidar	Tina Leonova,
Stric Janža, preužitkar pri Kreflovih	Vladoša Simčičeva
Treza, dekla pri Kreflovih	Aleksander Valič
Vilčnik, stric, blokfirer	Bojan Peček
Nemec	Ruša Bojčeva
	Milan Skrbinšek
	Jože Lončina

Godi se v bližini Ptúja poleti l. 1942., v času nemške okupacije

Kostumi: ing. arch. Viktor Molka, izdelani v gledališki krojačnici
pod vodstvom Jožeta Novaka in Cvete Galetove

Inspiciënt: Marjan Benedičič

Razsvetljava: Vili Lavrenčič

Odrski mojster: Anton Podgorelec

Lasuljar: Ante Cécić

Cena Gledališkega lista din 6.—

Lastnik in izdajatelj: Uprava Slovenskega Narodnega gledališča
v Ljubljani. Predstavnik: Juš Kozak. — Urednik: Jože Tiran.
Tiskarna Slovenskega poročevalca. — Vsi v Ljubljani.

GLEDALIŠKI LIST

SLOVENSKEGA NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI

1948-49

DRAMA

Štev. 9

Dr. Bratko Kreft:

POTRČEVI KREFLI

Probleme kmečkega življenja je načel že Linhart v svoji »Županovi Micki«. Tega političnega dejstva čisto nič ne spremeni literarno dejstvo, da je to delo ponašitev tuje predloge, kakor ne zmanjšuje resnosti vprašanja, da je »Županova Micka« komedija. Še bolj velja to za »Matička«, ki je zastopnik kmečkega, ljudskega človeka, pri Beaumarchaisju pa izrazit razredni zastopnik meščanstva. Komedija je že večkrat obravnavala najresnejša vprašanja na lahkotno satirični in humoristični značaj, a pri tem včasih zadela bolj v živo, kakor mnoge drame, ki so obravnavale še tako resno to ali ono družbeno ali zgodovinsko vprašanje. Beaumarchaisjev »Figaro« in po njem Linhartov »Matiček« bosta trajen primer vesele, lahkotne satirične igre, ki zaradi svoje lahkotnosti nista niti najmanj plitvi, kajti lahkotnost še ni plitvost, kakor vsaka težina še ni globina.

V boju za ustvaritev resne slovenske drame iz kmečkega življenja si je v preteklosti priboril najbolj vidno mesto Finžgar. Vendar bi bilo težko označiti njegovo dramatiko za izrazito socialno, čeprav tudi on ni mogel mimo raznih socialnih vprašanj kmečkega življenja, toda vendarle je njegovo idejno bistvo, s katerim razčlenjuje in prikazuje razne spopade in boje, predvsem etično. To je najbolj mogoče ugotoviti pri njegovih dveh glavnih delih, pri »Verigi« in »Razvalini življenja«. Socialna osnova njegovih kmečkih dram je grunt. Iz tega temelja se ne premakne, kajti tudi njemu se zdi, da je grunt nepremakljiva družbena osnova kmetstva sploh. To kmetstvo pa je v bistvu gruntarstvo. Finžgar se ga zlasti v »Razvalini življenja« ostro loti, vendar le z etične plati.

Med deli, ki so skušala že pred vojno, stopiti z ostrino razredno-socialne analize h kmečkim vprašanjem, je potrebno omeniti Pahorjeve »Viničarje«, ki so tudi bili uprizorjeni v naši drami.* Tik pred to vojno pa se je pojavil Ivan Potrč s »Kreflovo domačijo«, ki je bila napisana že januarja 1937. leta in bila celo nagrajena od

* Še pred tem pa je P. Golia z »Bratomorom na Metavi« opozoril na nekaj novih vidikov.

Umetniškega kluba v Mariboru. Do uprizoritve, ki jo je pripravljalo mariborsko gledališče, pa ni prišlo, ker jo je takratna oblast prepovedala. Očitali so delu, da ruši stebre kmetstva. Globokoumna cenzura je delu naprtla nekaj, kar je bila krivda kapitalistične družbe, kajti avtor prikazuje v njem krizo gruntarstva kot posledico splošne družbene krize v okviru kapitalističnega družbenega reda. Ker se maje gospodarska osnova, se majejo tudi njeni etični, kulturni in politični temelji. Ne majojo se samo po sebi, temveč zato, ker so se preživeli, ker so nagniti in ker se porajajo njim nasprotne sile, ki hočejo ustvariti nov, boljši družbeni red. Nove ideje zagovarja na Kreflovini sin Ivan, ki je bil zaradi svojih idej že v zaporu.

Brezobzirno pove očetu, tipičnemu gruntarju, kmetu, ki je ves zrasel z zemljo kot zasebno lastnino, ki brez nje ne more živeti, nekaj tako ostrih besed, kakršnih v sodobni kmečki drami prav za prav res nismo bili vajeni:

»Ali nečesa ne vidite, nečesa, kar vas razjeda in vas bo tudi razjedalo — pa čeprav se upirate temu z vsemi štirimi, čeprav možete hčere na krčme, čeprav dajete sinove v šole, da bi vam peli nove maše, čeprav jih ženite s tisočaki... Ne vidite trhlega pohištva okrog sebe, teh najedenih nog, teh odrapanih sten, teh preperelih oken, skozi katere piha jesenski veter. Ali nič ne vidite, da vse skupaj nekam leze, da že vse skupaj, po domače povedano, jemlje hudič? Jura Krefl — posestnik, gospodar, steber? Česa le? Teh najedenih nog in odrapanih sten? Kje je zdaj, ko se vse skupaj pogreza, tista lastnina, o kateri vam toliko pojejo? Kje je?!«

Tako obračunava študent Krefl s seboj in s Krefli.

Kakor pri Finžgarju, vidimo tudi v tej Potrčevi drami »razvaline življenja«, toda ne le zaradi pijančevanja in pohlepa po zemlji in bogastvu, temveč zaradi tega, ker so se začeli majati temelji družbe sploh. Zato jih zgolj etični poziv, ki je pri Finžgarju poglavitna idejna nit, ne more zavriniti niti kmeta rešiti pred pogubo, ki mu preti in ki se je že nekje začela. V »Kreflovi domačiji« je Potrč pokazal začetek splošnega razkroja, ki se bo sčasoma povečal in poglobil.

Prišla je druga svetovna vojna in z njo nemška okupacija Kreflovine, bogate kmetije v okolici Ptuja. K prejšnjemu socialnemu vprašanju se je priključilo še nacionalno, vendar ne kot posebno vprašanje, marveč kot problem, ki je neločljiv od socialnega, ki je z njim tako tesno povezan, da ni rešljiv, dokler ni rešeno socialno vprašanje. To je pokazala povsod naša osvobodilna borba, ki je morala prevzeti nase dve najtežji bremen: rešiti nacionalno in socialno vprašanje vzporedno v boju z okupatorjem. Zato je bila

»Mene boste ubili, ali tega, za kar umiramo, ne boste uničili...«
(Lackove besede med mučenjem na gestapu v Ptuj.)

narodna vojna in socialna revolucija hkrati. To je tudi tista posebnost in izvirnost naše revolucije, ki je še nekateri nasprotniki niso doumeli v vseh njenih bistvih.

Potrč si je dal nalogo umetniško orisati razvoj našega kmetstva iz kapitalistične gospodarske krize skozi vojno zoper fašistični imperializem do združnega, morda celo socialističnega gospodarstva. Zato je osnoval trilogijo, katere prva dva dela »Kreflova domačija« in »Lacko in Krefli« sta že napisana. Drugi del prinaša po mariborskem gledališču zdaj tudi naše. Če izvzamem Pahorjeve »Viničarje« in Štandekerjevo »Prevaro« izpred vojne, moram ugotoviti, da stopa s to Potrčevo dramo tudi v slovenskem pokrajinskem

smislu nov svet na naš oder: štajerska pokrajina okrog Ptuja, ki je našla že pred vojno v Ingoličevih »Lukarjih« in po vojni v njegovem »Vinskem vrhu« svojega umetniškega oblikovalca. Potrč ne prikazuje istih krajev, temveč njih inačico.

Da bi čim bolj približali »značaj in dih« ljudi in krajev njih pokrajinski značilnosti, ki bi naj stopala pred našega gledalca, vajenega predvsem gorenjskega in dolenjskega okolja, smo skušali tudi govoricu ohraniti nekaj jezikovnih posebnosti, da bi tako dobil tudi dialog nekaj pokrajinske jezikovne barvitosti, kar smo s pridom uveljavili že lani pri Kranjčevi drami »Pot do zločina«, kjer je nekaj potez v jeziku tudi vnanje označevalo, da se godi drama v Prekmurju. Pri Potrču smo šli nekoliko delj, to pa zavoljo tega, ker je tudi njegov jezik bolj pokrajinsko vezan. Storili nismo s tem nič več, kakor je to zmeraj običaj pri igrah, ki se gode na Dolenjskem ali Gorenjskem.

O delu samem, o njegovem idejnem in literarnem bistvu, pa pravi avtor sam naslednje:

»Lacko in Krefli« so drugi del trilogije o Kreflih. Do zdaj sta napisana dva dela: »Kreflova kmetija« in »Lacko in Krefli«. Tretji del je v zasnovi, oziroma se še godi — to je drama, ki jo doživljajo Krefli ob prehodu v socialistični način obdelovanja zemlje, torej ob svoji negaciji Kreflov kot Kreflov ali kmetov. Za kmeta je to drama, za kmeta kot kmeta, ni pa drama za kmeta kot človeka; saj bo kmet šele takrat zaživel kot človek, ko grunt ne bo več delal iz njega sužnja, ki se mora ženiti, kakor koristi gruntu, ki mora ljubiti, kakor grunt zapoveduje, ki si želi smrti staršev, ker je gruntu tako po volji. Grunt je navadno tudi tisti, ki za zmirom razpre starše in otroke, brate in sestre, bližnje in daljno žlahto; skoraj vedno pa gazi odnose onih ljudi, ki bi si mogli biti najbližji in drug proti drugemu ljudje, če ne bi bilo grunta, te kapitalistične oblike zemljiške posesti.

V literaturi je bilo treba prikazati, da je grunt tista oblika zemljiške posesti, ki pači in izkrivlja pravo človekovo podobo, treba je bilo grunt obsoditi. Človek je zato človeku volk, ker grunt tako hoče, človek se zato zapija, ker kriza pauperizira kmeta, in ker ta vkljub garanju, svojem in svojih otrok, ne vidi izhoda iz bede — ne pa, da je človek zato slab, ker se je gruntu izneveril, ali pa da bi grunt zato propadal, ker se človek zapija ali slepari ali ubija. Tako so pisarili vsi idealistični pisatelji, ki jim je bilo predvsem očuvati grunt, ta steber kapitalistične družbe in simbol zaostalosti, četudi za ceno tisočerih tragedij, ki so se dogajale na podeželju in ki jih je naša literatura razen svetle Cankarjeve izjeme malo popisala. Treba je bilo na glavo postaviti miselnost takih idealističnih pisateljev, ki so gradili vso svojo kmečko igro na predpostavki, da je treba obsojati in bičati človeka, če grunt propada, ne pa da bi kot pisatelji, torej kot umetniki in ljudje, obsodili grunt, kakor so delali to pravi pisatelji vseh časov, ko so obsojali katero koli nazadnjaško družbo, da bi osvobodili človeka, ga sprostili in mu omogočili svoboden razvoj. Treba se je končno tudi zavedati, da postaja danes grunt in z njim vred podeželje cokla pri preoblikovanju naše mlade države v socialistično. To ni slučaj, to je zakonitost.

Sveta dolžnost pisatelja je zatorej bila rušiti grunt kot obliko zemljiške posesti, ki izkrivlja človekovo podobo in ovira svobodni razvoj človeka. Tako je začela nastajati »Kreflova kmetija«. »Kmetija« zajema tisto obdobje predvojne krize na podeželju, ki je bila odmev in rezultat svetovne krize na naših tleh. Kmetije so še vedno kraljevale, oziroma veliki zidani hrami sredi kmetij, ali zidovje je bilo že najedeno, hrami so razpadali, škarje med cenami industrijskih izdelkov in kmečkih pridelkov, z njimi vred dolgovi, so izpodnašali gruntu tla. Krefli se sicer še vozijo k maši na koleslju, ali vse to je prav za prav samo še baharija, Krefli se sicer še ženijo na gostilne, ali lastniki teh krčem so dejansko banke, Krefli še pošiljajo sinove v šole, da bi jim peli nove maše, ali ti sinovi se upirajo in delajo revolucijo, četudi je ta revolucija anarhistična; kar vse je do neke mere tudi nujnost, v kolikor ni bila taka borba na podeželju povezana z borbo delavskega razreda. Krefli v »Kmetiji« niso kralji na Betajnovi, ko so se kmetije brezobzirno širile in konsolidirale, Krefli so kralji na Betajnovi ob svojem zatonu. Dramatika tega zatona se izprevrča prerada v komedijo, z njo vred »Kreflova kmetija« in končno tudi taka drama kakor je »Lacko in Krefli«, v kolikor je na odru prikazan Krefl in njegov kreflovski oportunitizem. »Kmetija« je drama, ki se je godila na Štajerskem in povsod, kjer je kriza izpodkopavala stebre kmetstva in najedala kmetovo pamet; ta pamet, ki je nekoč stala na trdnih nogah, je doživljala krizo z gruntom vred.

Drama »Lacko in Krefli« — to je narodno-osvobodilna borba in podeželje. Kmečki revolucionar in komunist Lacko je s svojim doslednim revolucionarnim zadržanjem in s svojo mučniško žrtvijo načel Kreflom vest in jih zdiferenciral. Lacko je vest, ki prisili Frančka in Miliko, da se odločita, ostale Krefle pa razgali in jih pokaže v pravi luči, da nam ni nič več hudo, ako jih geštapa obkoli. V drami doživita dramo dva: Lacko, prav zaradi tega, ker je kmečki revolucionar, a tudi Krefl, nastopajoči junak drame. Vsa Kreflova drama je v tem, da veruje v Lacka kot v kmečkega revolucionarja. Krefl pa je tudi kmet ter kot tak ne more biti v prvih vrstah narodno-osvobodilne borbe. Krefl je pripravljen pomagati partizanom, dokler čuti, da ima zavarovan hrbet, kapitulira in obupa pa takoj, ko doživi prvi poraz, ko se zamaje grunt pod nogami.

Tako je tudi druga drama iz trilogije o Kreflih, v kolikor že lahko o njej govorim, dejansko drama grunta, tokrat v okoliščinah narodno-osvobodilne borbe. To dramo je povzročil tokrat tak junak, kakor je bil Lacko. Krefle ne veže nanj samo partizansščina, veže jih sorodniška vez, a končno tudi osebna simpatija. Zato se Krefli pokažejo v odnosu do Lacka v vseh ozirih — kot do revolucionarja, kot do sorodnika in kot do človeka.

Tudi to delo je obsodba grunta, tistega grunta pač, ki je držal ljudi doma, da niso šli v borbo, ki je bila za naš narod najodločilnejša. Znova je šlo pri Kreflovih za grunt, zaradi njega ni sestra poznala več brata, zaradi njega sta doživljala razkol Franček in Milika — vendar pa je veličina Lackove žrtve ločila zrno od plevla. Zato se tudi drama ne konča žalostno, kakor so se končavale doslej vse naše drame, ampak se konča svetlo, kakor se je končala svetlo narodno-osvobodilna borba; seveda se pa ta opazka prav nič ne tiče kreflovstva, to je doživelo svojo dramo.

A kar se samega pisanja tiče, bi samo eno napisal v opravičilo: čas piše resnične drame, pisatelji pa smo samo več ali manj dobri ali slabi zapisovalci teh dram, ki pa znova želimo od gledališča, da bi nam na oder postavilo zaživeto dramo.

Ivan Potrč

MIRA PUČOVA: **OGENJ IN PEPEL**

Režija: Jože Tiran

Scena: ing arch. Branko Simčič

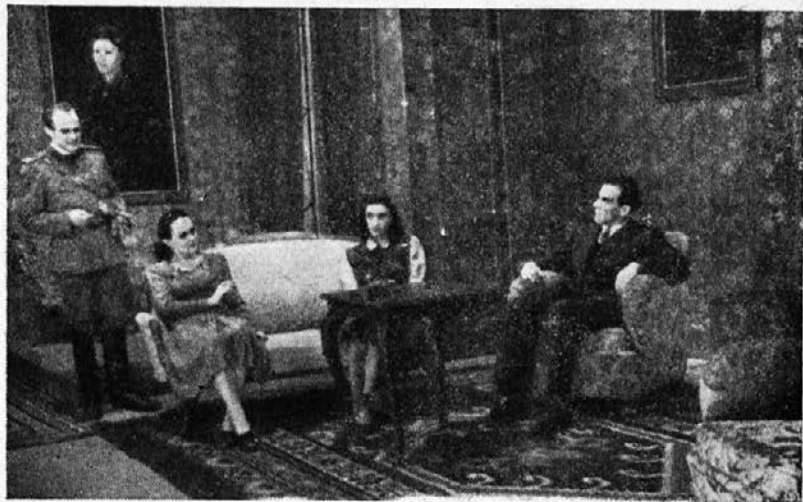

Tojan (Gregorin), Iris (Levstikova v alternaciji z Ahačičevo),
Tanja (Mežanova), Senator (V. Skrbinšek), Savo (Bitenc)

Tanja in Rob (P. Kovič)

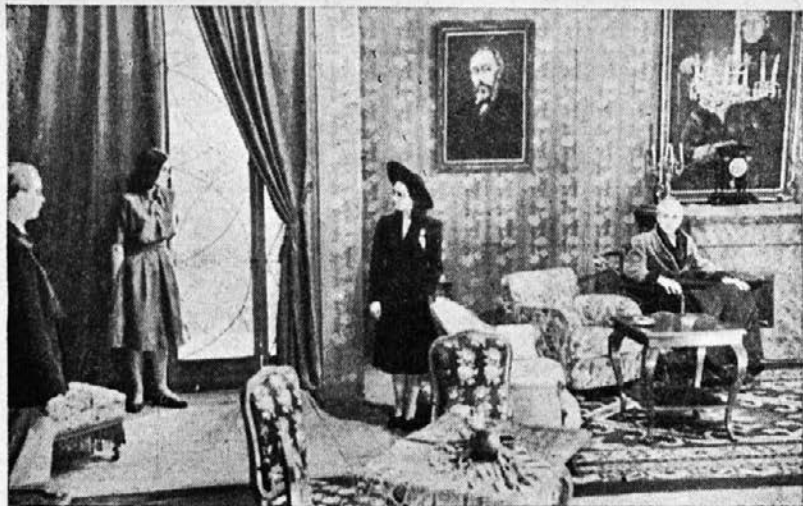

Padre Giovanni (Miklave v alternaciji z Furijanom), Iris,
Tanja in Martel (J. Zupan)

Savo, Tojan, Martel, dr. Belič (Lipah) in Senator

Savo, Tanja, Iris in Senator

Fran Žižek:

OB NAŠI UPORIZITVI

Ivan Potrč naši javnosti že zdavnaj ni več neznan literarno ime. Predvsem ga poznamo kot pripovednika, — kot dramatik pa stopa danes s svojo dramo »Lacko in Krefli« prvič na deske našega centralnega odra.

Čeprav mi je suhoparno pisanje o tej uprizoritvi skrajno zoprno — Potrč je namreč moj prijatelj izza mlada — čeprav bi vas hotel z avtorjem in njegovim delom seznaniti z vsem ognjem svojega subjektivnega občutja, sem vendar sklenil krotiti svojo gostobesednost in s tem člankom izpolniti zgolj svojo režisersko-komentatorsko dolžnost. Drama »Lacko in Krefli« nam prikazuje življenje našega kmeta med Muro in Dravo za časa nemške okupacije. Še do nedavna so bili v naši literaturi (da o dramski posebej niti ne govorim) skoraj povsem neznan ljudje naših severnih pokrajin. Kolikor pa so bili znani, so bili prikazovani skrajno šablonsko in romantično — daleč od njihove realistične podobe. Spominjam se, s kakšnim začudenjem se je občinstvo srečalo s prvimi romani Miška Kranjca, s katerimi je literaturi odpahnil vrata v Prekmurje. Ta razgled v našo Panonijo so potem širili še drugi, kot Ingolič (»Lukarji«, »Splavarji« itd.), Godina, Koprivec in ne nazadnje Ivan Potrč. Vsi ti so pogumno strgali večno nasmejano, sončno naličje panonskega podeželja, kot

ga je bila v stari Jugoslaviji naša javnost navajena gledati — in pod njim se je pokazalo njegovo pravo, zaskrbljeno lice.

Tedanji vlastodržci so se seveda predobro zavedali, da ta literarna dela niso zgolj kakšna realistično-modna smer, temveč plameč socialni protest. Mariborska literarna revija »Obzorja«, v kateri so poleg omenjenih pisateljev sodelovali tudi naši napredni eseisti (Vito Kraigher, Ivan Bratko, Kerenčič, Žgeč, Kovač itd.), je postala s svojimi temeljitimi sociološkimi analizami panonskega podeželja prenevarno orožje resnice. Treba je bilo z vsemi sredstvi dušiti besedo mladih. Kot žrtev tega kulturnega terorja je bila obsojena tudi naša prva realistična drama iz kmečkega življenja — Potrčeva »Kreflova kmetija«. Čeprav nagrajena, se ta igra ni smela prikazovati na nobenem odru stare Jugoslavije. Šele po osvoboditvi ji je režiser Milan Skrbinšek pripravil v Mariboru dostojen krst.

Ako se sedaj povrnemo k »Lacku in Kreflom«, moram omeniti, da je ta igra drugi del obširne dramske trilogije o Kreflih. Dočim slika njen prvi del (»Kreflova kmetija«) razmere polanskega kmeta v stari Jugoslaviji, ko ga je ekonomska kriza neusmiljeno zgrabila za goltanec in ko so se vedno bolj kresale iskre socialnega upora, nam bo tretji, še nenapisani del, pokazal Kreflovo kmetijo v današnjem času. Prepričan sem, da bo Potrčeva beseda tudi v tem tretjem delu tako tehtna, kot je bila v obeh dosedanjih in da mu bo uspelo dati našemu gledališču dramo, ki nam bo prav sredi borbe za socializacijo vasi jasno in umetniško osvetlila ta nadvse aktualni problem.

Ker je ideja drugega dela, torej naše drame »Lacko in Krefli« sama po sebi dovolj jasna in ker je o njej spregovoril že sam avtor, ne bom o njej posebej razpravljajal. Rad pa bi poudaril zanimivost, ki je vredna, da se jo zabeleži. V njej namreč stopa kot prvi eden izmed zgodovinskih herojev narodno osvobodilne vojne — Lacko — na sceno. Prav za prav še ne stopa povsem, o njem se na odru zaenkrat le še govori, vendar ga skozi vsa tri dejanja živo občutimo. Lacko predstavlja v igri ono gonilno silo, ki tira Krefle do jasnih odločitev. Lacko je v nasprotju s statičnim pojmom grunta ves dinamičen, kot je dinamična ideja, katere predstavnik je bil. Lacko ni revolucionar samo za časa svojega življenja, njegova mučeniška smrt visoko dvigne prapor upora in jasno diferencira duhove v napredne in reakcionarje. Sredi teh dveh taborov se opoteka Jura Krefl, lik kmeta oportuniste, vsega zaverovanega v kmetско nepremagljivost, ki ga pa burja časa brezobzirno nalomi in stre.

Nastopajoči značaji, ki nam jih Potrč slika, so vseskozi živi ljudje, saj jih je avtor naravnost presadil iz življenja na oder. Njih jezik, mišljenje, čustvovanje in konflikti niso plod brezskrbne

ilustrativnosti ali kakšne literarne špekulacije. Sam poznam celo vrsto sličnih živih modelov, ki so se ali pa, ki bi se v podobnih prilikah povsem enako vedli in govorili. Moje gledanje pa imajo tudi vsi igralci, ki so z veseljem delali na teh vlogah. In kaj bi moglo biti za avtorja večje priznanje, saj je dober igralec vselej točen seizmograf. Ob pravi vlogi se takoj navduši, napram papirnatemu govoričenju in počenjanju pa kljub naporu ostaja ravnodušen in hladen. (To je pred kratkim krasno povedala naša Nablocka: »Nič ne pomaga tepsti vode, iz nje ne dobiš masla!«)

Še besedo, dve o naši inscenaciji. Da bi čim boljše oživel na odru milje in značaje naše igre, smo se pisatelj Potrč, naš scenograf inž. Molka in jaz, še preden se je pričel študij, odpravili na »gledališko ekskurzijo« v bližino Ptujja, prav na prizorišče »Lacka in Kreflov«. Zanimalo nas je tisoč malenkosti, ki naj bi omogočile realističen prikaz življenja polanskega kmeta. Pri tem seveda nismo hoteli utoniti v subjektivno psiholoških in fizioloških posebnosti posameznih modelov, kot so se izgubljali igralci romantične in naturalistične dobe. Predvsem smo iskali splošno tipiko ter sociološke osnove, ki so oblikovale določeno življenje na terenu. Seveda ne morem trditi, da smo z rezultatom naše kratke ekskurzije povsem zadovoljni. Tudi naša uprizoritev se s svojimi odrskimi sredstvi temu smotru ni mogla povsem približati. Toda s to ekskurzijo je naznačena pot in metoda, po kateri bo gledališčnik prišel do pravega, realističnega prikazovanja našega človeka, in ki jo naše gledališče pri vseh domačih delih (kjer je seveda možno) tudi uporablja.

V tej zvezi je seveda treba polanski način govornice (katere se poklicni igralec prvič poslužuje) smatrati le kot barvo za potreben lokalni kolorit, kot poizkus, ki pa seveda ne more biti obvezen tudi za druge komade naših posameznih pokrajin.

Scena je realistična in skorajda verno posneta po Kreflovi domačiji. Vendar naloga našega scenografa inž. Molke ni bila samo v tem. Njene naturalistične elemente je bilo treba tako umetniško oblikovati, da bi scena vzbudila vzdušje naših kmečkih hiš, ki so se mračile v senci nemških bajonetov.

Z uprizoritvijo »Lacka in Kreflov« se bo letos naše gledališče (poleg Pucove »Ognja in pepela«) oddolžilo domači sodobni dramatični tvornosti. Menda ni treba posebej poudarjati, da smo se vsi sodelujoči dobro zavedali odgovornosti, ki jo jemljemo nase. Kakor koli bo tudi sodila kritika, eno je gotovo: prav ob študiju Potrčevega dela nam je rastla vera, da bo sčasoma prav sodobna slovenska dramatika postala repertoarna osnova našega centralnega odra.